

„Örüljete, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértőek, éljete békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz.” (2Kor 13,11)

Pál apostol szeretettel kísértte figyelemmel a korintusi keresztény gyülekezet fejlődését. Meglátogatta és támogatta ezt a közösséget a nehezebb helyzetekben.

Egy idő múlva azonban meg kellett védenie magát ezzel a levéllel, mert támadás érte más prédikátorok részéről, akik vitatták a viselkedését. Pál ugyanis nem kért fizetést missziós munkájáért, nem az ékesszólás szabályai szerint beszélt, és nem is hozott ajánlóleveleket, hogy alátámassza a tekintélyét, hanem azt hirdette, hogy Jézus példájának fényében értette és éli meg saját gyengeségét.

Levele végén Pál mégis bizalommal és reménnyel teli felhívást intéz a korintusiakhoz:

„Örüljete, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértőek, éljete békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz.”

Buzdításának az első feltűnő jellegzetessége az, hogy a közösség egészéhez szól, mert ez az a hely, ahol Isten jelenléte megtapasztalható. A békesség Istenének jelenléte meg tud gyógyítani minden emberi gyarlóságot, amely megnehezíti a kölcsönös megértést, a hűséges és őszinte kommunikációt, a tapasztalati és gondolkodásbeli különbségek tiszteletteljes összhangját.

Pál néhány konkrét magatartásformát javasol, amelyek összhangban vannak az evangélium követelményeivel. Isten tervét megvalósítva törekedjünk arra, hogy egyénileg és közösségileg is mindenkit testvérünknek tekintsünk! Forgassuk vissza a közösségbe Isten vigasztaló szeretetét, amellyel elárasztott minket! Gondoskodjunk egymásról, és osztozzunk a másik ember legmélyebb vágyaiban! Fogadjuk be egymást, fogadjuk el és kínáljuk fel az irgalmat és a megbocsátást! Ápoljuk a bizalom és a meghallgatás szellemét!

Ezek a döntések ránk vannak bízva, a szabadságunkra, és néha bátorságra van szükség, hogy az „ellentmondás jeleként” lépjünk fel a jelenlegi mentalitással szemben.

Ezért az apostol azt is ajánlja, hogy bátorítsuk egymást ebben az elhatározásunkban. Szerinte az a fontos, hogy megőrizzük, és tegyünk örömmel tanúságot az egység és a béke felbecsülhetetlen értékéről. Mindezt szeretetben és igazságban, mindent, mindig Isten feltétel nélküli szeretetének sziklájára alapozva, amellyel elkíséri a népét.

„Örüljete, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértőek, éljete békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz.”

Hogyan éljük ezt az életigét? Pálhoz hasonlóan mi is tekintsük példának Jézus érzéseit, Jézus az ő békéjét hozta el nekünk.[1] „[...] ez nem csupán azt jelenti, hogy nincs háború, veszekedés, megosztottság vagy megrázkódtatás. [...], ez az élet és az öröm teljessége, az ember teljes üdvössége, a szabadság, az összes nép közötti szeretetben megvalósuló testvériség. [...] És mit tett Jézus, hogy nekünk adja az „ő” békéjét? Személyesen fizetett meg érte. [...] Ő állt oda az ellenségeskedők közé, magára vette a gyűlölködést és a széthúzást, és ledöntötte a népeket elválasztó falakat.[2]

A béke építése tőlünk is olyan szeretetet kíván, amely képes szeretni azokat is, akik nem viszonzják, képes megbocsátani, legyőzni az »ellenség« fogalmat, és képes úgy szeretni mások hazáját, mint a sajátunkat. [...] Új szívet és új látásmódot is kíván tőlünk, hogy mindenki az egyetemes testvériségre hivatott embert lássuk és szeressük. [...] »A gonoszság az ember szívéből születik – írta Igino Giordani –, és ahhoz, hogy elhárítsuk a háborús veszélyt, ki kell vetnünk magunkból azt az agresszív, mások kihasználására és önzésre épülő lelkiületet, amelyből a háború fakad: újra kell építenünk a lelkiismeretet.«^[3] [4]

Bonita Park egy dél-afrikai mezőgazdasági település, Hartswater külvárosa. Az ország többi részéhez hasonlóan az apartheid rendszer öröksége továbbra is fennáll, különösen az oktatásügy területén: a fekete és a mulatt fiatalok képzettsége messze elmarad a többi etnikai csoportéhoz képest, ezért fennáll a veszélye, hogy a társadalom peremére szorulnak.

„The Bridge” a projekt neve, mely azért született, hogy közvetítsen a környéken élő különböző etnikai csoportok között a távolságok és a kulturális különbségek áthidalásával. Iskola utáni programot szerveztek, egy kis közösségi teret hoztak létre, amely a különböző kultúrák találkozóhelye a gyermekek és fiatalok számára. A közösség készségesen együttműködik. Carlo felajánlotta régi teherautóját, és elhozta a fát, amelyből a padok készültek, a közeli általános iskola igazgatója szerezte be a polcokat, füzeteket és könyveket, a holland református egyház pedig ötven széket adományozott. Mindenki kivette a részét abból, hogy a kultúrák és etnikai csoportok között napról napra erősödjön a híd.[5]

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Jn 14,27

[2] vö. Ef 2,14-18

[3] I. Giordani, *L'inutilità della guerra (A háború nem megoldás)* Róma, 2003, 2. kiadás, 111. o.

[4] C. Lubich, *Az élet igéje* 2004. január, Új Város 2004/1.

[5] vö. <https://www.unitedworldproject.org/workshop/sudafrica-un-ponte-tra-culture> ; Spazio famiglia, marzo 2019, pp. 10-13

forrás: fokolare.hu